

staartloze trein prijswinnaar

Vliegertreinen zijn geweldige blikvangers. Je tovert als het ware een schier eindeloze stroom vliegers uit een doosje. Het enige dat me er van weerhield om een trein te bouwen is de herhaling van telkens dezelfde vlieger bouwen; je valt er van in slaap.

Toch bleef de drang sluimeren om ook eens een trein te bouwen, maar dan iets bijzonders. Je ziet wel vliegeraars met treinen die, als ze ze moeten inpakken, een heel ritueel hebben gemaakt van het inhalen en opbergen; tien vliegers links en de staarten buiten laten hangen, tien vliegers rechts met de staarten naar buiten, dan de staarten er in, of een andere gecompliceerde methode. Zo'n ritueel staat me tegen.

En dan ook nog dat gepiel met zo'n sleetje bij het oplaten! Nee, het moet eenvoudiger kunnen.

In een eerder nummer heb ik een Japans makkie beschreven naar de bouwwijze van Eiji Ohashi. Een soortgelijke rechthoek kan zonder staart en zonder toom vliegen, dus waarom niet als trein.

Eerst eens een model geprobeerd van bamboe en een stukje plastic. Het formaat is een draagtasje van de AKO boekhandel en meet 41 x 30 cm. Als je de bodem er uitsnijdt en een heel dun randje van de zij-kanten, dan hou je een oppervlak over van ongeveer 40 x 30 cm. Het gat in de draagtas van de handgreep komt aan de onderzijde van de vlieger.

Door het midden komt een staander van dun bamboe. De naar het midden toe gebogen boogjes van dun bamboe zijn op hun diepste punt 12 cm. De stokken zijn er voor het gemak alle op getaped.

Het aanhechtingspunt voor de lijn ligt ongeveer 1,5 cm onder de bovenste boog. Dit punt is natuurlijk sterk afhankelijk van de kracht van de boog.

Wat die boog betreft, die moet liefst slap zijn. De boogjes moeten het dek nauwelijks opspannen, want anders moet er een krachtige bries in blazen om het vliegtje zijn model aan te laten nemen. Bij het minste zuchtje moeten de beide zijden van de vlieger naar achteren bollen. Dit impliceert natuurlijk dat voor deze trein altijd een beetje wind nodig is.

De vlieger kan aardig klimmen in thermiek, maar ook in een redelijk briesje blijft hij aardig hoog in de lucht staan. Bij uitschieters wil de hele trein wel eens een draai om z'n as maken, maar hij is bij mij nog niet tegen de grond gegaan.

De eerste keer dat ik er een paar achter elkaar oplet ging het mis. De een na de ander dook weg, behalve de voorste. Eerst dacht ik dat die achterste niet goed in elkaar zaten, maar bij nader onderzoek bleek dat ze te dicht op elkaar in de lijn waren geplaatst. Eigenlijk had ik geen idee van de ideale onderlinge afstand, ik had ze gewoon aan een lijn gezet en klaar.

Nu heb ik dat gewijzigd in 1,76 m, dat is mijn lengte en die voldoet prima. Bij het aan de lijn bevestigen leg ik de achterste vlieger op de grond, zet m'n voeten er op en zet de volgende met een mastworp vast in de lijn. Alleen de eerste twee vliegers heb ik meer de ruimte gegeven, zodat ze absoluut geen vuile wind van hun voorgangers vangen.

Een eenvoudig doosje van golfkarton is zo in elkaar gezet, een handgreep er aan en op naar het strand. Het ene vliegtje na het andere golft uit de doos, je bindt het einde van de lijn aan een paal en begint een luchtig praatje met enige bewonderaars.

Toch moet het me van het hart dat het erg steekt, dat men wel bewondering heeft voor zo iets eenvoudigs,